

adoptivfamiljer

MEDLEMSTIDNING FÖR **FAMILJFÖRENINGEN FÖR INTERNATIONELL ADOPTION** NR 2 2011

I sin sommarhälsning passar ordföranden på att rikta ett stort tack till alla er som gör stora eller små ideella insatser för föreningen.

Tiden går ...

Det känns som det var nyss vi firade 30 år, men nu har ytterligare ett år lagts till FFIA:s historia.

Åren går så fort och i vår familj har vi gjort till tradition sedan barnen flyttat hemifrån att vi uppmärksammar deras "Välkommen till Sverige-dag". Vi kom inte på det, fast jag läst om att andra gör det, förrän våra barn flyttat hemifrån. Men det är roligt att tänka ut ett tema för deras dag. Årets tema blev present till balkong/uteplats och då förstår man att tiden gått. Nu har de eget. Se till att ta vara på barnens erfarenheter och gläds åt att få tillföra och ge dem nya erfarenheter och glädjeämnen i livet. Att förberedas för med- och motgångar är en viktig föräldrauppgift.

Glädje och sorg – sådant är livet. De finns många barn ute i världen som söker föräldrar – äldre barn, barn med funktionsnedsättningar och syskongrupper. På FFIA:s hemsida kan ni läsa mer och där hittar ni också inbjudningar till träffar och utbildningar. Läs gärna om vårt bistånd och skicka gärna ett bidrag. Jag lovar att det gör nytta.

I sommar genomförs ett nytt seminarium i Kina för att utbilda barnhemspersonal i att göra ortopediska hjälpmedel. Det är en fortsättning på Healthy Feet-projektet och vi ser fram emot att få ta del av hur kunskapen om Ponsetti-metoden sprids till olika kinesiska barnhem av de läkare vi haft besök av här.

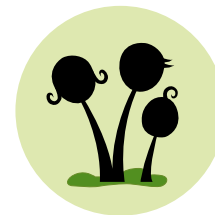
Det är intressant att ta del av MIA info 1-2011 från Myndigheten för internationell adoption. Socialarbetare skriver där i olika artiklar om familjehemsföräldrar och familjehemsutredningar, om adoptivföräldrar och hemutredningar för att ta emot ett barn för adoption. Man jämför de olika "uppdragen" och ser på skillnader och likheter.

Läs gärna själva och fundera kring hur du ser på olikheten mellan familjehemsföräldrar och adoptivföräldrar: www.mia.eu/publikationer/MIAblad/MIAinfo1_2011/miainfo01_2011.htm

Långa ljusa sommarnätter ligger framför oss. Njut av dem och så vill jag passa på att rikta ett stort tack till alla er som gör stora eller små ideella insatser för föreningen. Tillsammans med kontoret blir vi en levande förening.

Sommarhälsningar

Carin Fremling
Ordförande FFIA

VI ADOPTIVFAMILJER

Medlemstidning för

**FAMILJFÖRENINGEN FÖR
INTERNATIONELL ADOPTION**

ANSVARIG UTGIVARE

Carin Fremling

REDAKTION

Ing-Marie Söderberg

Råby 35

755 94 Uppsala

018-31 74 04

tillraby@telia.com

Kerstin Krebs

Svarvargatan 1:3

111 49 Stockholm

08-653 21 33

kerstin.krebs@telia.com

MATERIAL TILL TIDNINGEN

SKICKAS TILL

Ing-Marie Söderberg,
adress se ovan

OMSLAGSBILD

Alice Laurin från Gränna

Vi Adoptivfamiljer nr 2/2011

Ledare - SID 2

Somarhälsningar från ordföranden

Ortopedbesök från Kina - SID 3

Rapport från kontoret - SID 4

Styrelse 2011-2012 - SID 6

Jönköpingsmodellen - SID 7

Stöd före och efter adoptionen

Islam och adoption - SID 10

Om ett märkligt förbud

Starka band - SID 12

Alma-Li återsåg sin kinesiska nanny

De biologiska föräldrarna - SID 14

Hur berättar man?

Ung och adopterad - SID 16

Claudia kommer från Colombia

Jag och mina systrar - SID 18

En kärleksförklaring

Boktips - SID 20

Adoptionsseminarium i Skåne - SID 21

NOTISER - SID 22

MEDLEMSSIDAN - SID 23

FAMILJESIDAN - SID 24

Alma-Li på sitt barnhem i Shanghai. Sid 12

Kinesiska ortopedier på studiebesök i Sverige

Första veckan i april hade FFIA Bistånd besök av ortopederna Dr Huang Hong Liang och Dr Pan Zhi Liang från Guangzhou, inom ramen för Healthy Feet-projektet. De båda läkarna var här för att hos Olmed Ortopediska studera tillverkningsmetoder för ortopediska instrument som används i rehabiliteringssyfte för barn med klumpfot och andra ortopediska problem.

De båda läkarna tillbringade fem dagar på Olmed i Stockholm och två dagar med ytterligare studiebesök i Göteborg. De tog mängder med fotografier och var oerhört angelägna om att få med sig så mycket teknologi hem till Kina som bara var möjligt.

Förutom den ortopediska träningen fick de också möjlighet att träffa tre adopterade barn som kommit till Sverige från Guangzhou SWI.

I juni månad skall de båda läkarna föra vidare sina kunskaper och erfarenheter till ytterligare ett 30-tal institutioner vid det seminarium som hålls inom Healthy-feetprojektet. Tack alla ni sponsorer som ställt upp och möjliggjort detta viktiga arbete! Ett varmt tack också till Olmed Ortopediska för all tid och kraft de lagt ned på att hjälpa de kinesiska barnhemmen!

FFIA Bistånd
Britt-Marie Nygren

Studiebesök på ortopedisk
verkstad i Göteborg

Ovan: Tillsammans med en
adoptivfamilj i Göteborg

*Vill du stödja projektet? Pg 17 04 46-9 ange Kina.
Läs gärna mer på www.ffia.se under Bistånd.*

Handläggningstiden för adoptioner ligger nu på mellan tre och fem år. Kan man adoptera ett barn med så kallade särskilda behov kan det dock gå fortare. Eller om man har möjlighet att ta emot en syskongrupp?

Senaste nytt om våra adoptionssländer

Till våra samarbetsländer Colombia, Kenya, Sri Lanka och Kina kan ni sända ansökan omedelbart. Till våra övriga kontakter har vi väntetid. När det gäller barn med särskilda behov så varierar adoptionsprocedur och handläggningstid beroende på olika omständigheter. Kontakta oss så berättar vi mer om hur det ser ut på den eventuella samarbetskontakt som ni är intresserade av.

Handläggningstiden i Kina för adoption via den ordinarie handläggningen är nu uppe i fem år, och i Colombia ligger handläggningstiden för närvarande på cirka fyra år för "barn ej fyllda tre år". I Thailand ligger handläggningstiden på cirka tre år. Handläggningstiderna i Indien varierar och våra kontakter ställer olika krav på våra sökande – så även där är det bäst att höra med oss för aktuell information.

Under våren fick vi auktorisation för Ungern – håll utkik på vår webb om mer information kring sökandekrav och när vi kan börja skicka ansökningar.

NÄR DET GÄLLER ENSAMSTÅENDE har vi i vårt sökanderegister nästan 50 anmälda, fördelade mellan år 2004 och 2011. Bland dessa finns både de som har ett aktuellt medgivande och de som ännu inte påbörjat hemutredning. Hör av dig om du är osäker på om du skickat in din utredning till oss.

Våra placeringmöjligheter för ensamstående är ISRC i Kolkata, Indien, dit en av fyra ansökningar kan vara från ensamstående. De senaste tre åren har fyra barn förmedlats till ensamstående från denna kontakt.

Det finns också möjlighet att ansöka som ensamstående i Colombia om

man kan ta emot ett äldre barn, från åtta år. Även i Kenya finns den möjligheten då det gäller barn med särskilda behov. Kina har nyligen öppnat igen för ensamstående att ansöka om barn med särskilda behov, och då barn som man inte funnit familj till genom online-systemet.

ADOPTION AV SYSKONGRUPPER. Tre barn samtidigt – går det? Jo, för särskilt kvalificerade familjer kan det vara möjligt att ansöka om syskongrupper om fler än två barn. I Colombia snabbbehandlas sådana ansökningar, då det finns många syskongrupper som behöver en familj.

Man bör vara inställd på att det äldsta barnet kan vara i skolåldern. Båda föräldrarna bör kunna vara hemma med barnen för att det ska fungera.

Eva Turner på FFIA:s kontor gjorde en resa till Colombia i slutet av mars. Förutom möte med adoptionsmyndigheten ICBF och övriga mer formella besök kunde Eva följa med en av våra familjer som blev föräldrar till två barn samtidigt. Så här skrev Eva i reseberättelsen denna dag:

"Efter lunch ett snabbt ombyte och iväg till ICBF:s regionalkontor där mötet ska ske. Vi kommer fram till kontoret innan de har öppnat efter lunchen. Advokat Elena är redan där. Så småningom öppnar de och vi får sitta ned och vänta. Det är ett enda stort

rum, avgränsat med bokhyllor och plats för fem-sex arbetsplatser.

Väntan drar ut på tiden, bilen som barnen kommer med är försenad. Till slut blir det rörelse i korridoren utanför och vi förstår att barnen kommit. De kommer från ett av ICBF:s Zonal centers, cirka två timmars bilresa från Cali.

Barnen får vänta i ett speciellt mötesrum medan vi sitter ned runt ett bord. Närvarande är en psykolog från regionalkontoret, en family defender från re-

Barn på en förskola i Bogota, Colombia

gionalkontoret, en psykolog från zonal center och en socialarbetare. Psykologen på regionalkontoret, som är en man, går igenom barnens mappar. Där finns en del dokumentation som familjen inte fått tidigare. Psykologen berättar också kort om barnens biologiska familj och varför de blivit omhändertagna.

De blivande föräldrarna får ställa frågor och mötet tar ungefär en halvtimme. Kanske det viktigaste just nu är den vänlighet och öppenhet som personalen förmedlar till familjen.

– Vi är här för att hjälpa er, säger de. Vi vill se en lyckad adoption, så ta oss till hjälp om ni har mera frågor runt barnen och hur ni ska ta hand om dem.

Integrationsmötet sätts till måndagen nästa vecka. Så får paret, vars långa väntan nu är över, gå till den del av kontoret som är mötesrum. Barnen sitter på var sin stol vid väggen. Flickan på sju år reser sig genast och går leende fram mot dem. Den lilla killen kommer lite försiktigt efter. Efter ungefär en halvtimme är

det dags att säga adjö till personalen på ICBF-kontoret och ta de första stegen tillsammans som nybliven familj.”

Apropå colombiadoptioner... Vi har samarbetat med ICBF i Colombia i drygt tio år och under dessa år har vi förmedlat lite över 60 adoptioner. Det tycker vi är värt att uppmärksamma med en dag i Colombias tecken lördagen den 3 september. Läs mer om detta på sidan 23.

Ytterligare träffar i höst: Lördagen den 17 september kommer vi att ha en temadag i Sollentuna för er som funderar på att adoptera barn med särskilda behov. Läs mer på sidan 9 och på webben när det närmar sig.

DET FINNS MER INFORMATION på webben. Som medlem kan ni hålla er uppdaterade kring senaste nytt i våra länder genom vår webbplats. Där ser ni handläggningstider, nyhetsbrev, barnbesked, aktuella förfrågningar om barn som söker föräldrar och mycket mer. Saknar ni användarnamn och inloggning är ni

varmt välkomna att höra av er till oss så sänder vi ut dessa på nytt.

För er som blivit medlemmar det senaste året så skulle jag särskilt vilja puffa för att läsa tidigare nummer av Månadsbladet och Vi adoptivfamiljer. Reportagen och informationen som finns där är aktuella under en lång tid, och de blir ju mer aktuella och intressanta lite beroende på var i adoptionsprocessen man befinner sig.

Till sist så vill vi önska er en fortsatt trevlig sommar!

Helene Mohlin

FFIA:s kontor

tel 031-704 60 80
adoption@ffia.se
www.ffia.se

Vi ordnar den trygga adoptionsresan!

När du skall ut på ditt livs viktigaste resa, vet vi precis vad du behöver när det gäller planering och upplägg av den. Vi är väl bekanta med alla tänkbara frågor ni har i samband med resan. Givetvis har vi goda kontakter och förmånliga avtal med välrenommerade flygbolag till den destination som är aktuell för just Dig! Allt för en trygg helhetslösning.

- Här får du kunskap, engagemang och eminent service!

Kajsa Persson, Susanne Dal Molin, Caroline Wrethander, Anne Lorentzon

Planerar du en återresa?

Vi har allt fler kontakter med familjer och adopterade som vill besöka sitt födelseland. Genom åren har vi byggt upp bra kontaktnät internationellt och skraddarsyr just er återresa.

Hör efter med oss om hur vi kan arrangera det för er del på bästa sätt.

Kontakta oss, så är du en bit på väg!

Svenska
**Rese
Bolaget**

Tyghusgatan 2 , 302 32 Halmstad Tel: 035 - 16 05 05
E-mail: adoption.halmstad@resebolaget.se, www.resebolaget.se

FFIA:s styrelse

Hela styrelsen omvaldes på årsmötet. Ett nytillskott har den fått, det är Jessica Rösbo.

CARIN FREMLING är ordförande i FFIA. Hon är lågstadielärare och bor på Vinön i Hjälmaren och i Örebro. Carin har varit med i FFIA sedan 1986, och har två barn från Sri Lanka och ett från Indien. Handikappfrågor har med nödvändighet blivit ett intresseområde då äldsta barnet, nu 29 år, har en funktionsnedsättning med utvecklingstörning. Inom FFIA har hon tidigare varit kontaktperson för adoptivfamiljer (Indien). Carin är också aktiv inom biståndet, främst i Indien, och har även varit engagerad i Kinabiståndet.

carin.fremling@nuinternet.com

EVA-LENA BERGQUIST är vice ordförande. Hon arbetar som forskningsingenjör och bor i Nödinge utanför Göteborg. Eva-Lena har varit medlem i FFIA sedan 2000 och har ett barn från Kina. Hon är aktiv i den lokala medlemsverksamheten i Göteborg.

eva-lena.bergquist@telia.com

ANNA-MALIN JOSEFSSON bor i Jönköping, arbetar som städare på länsjukhuset och har två barn från Guatemala. Ända sedan början av 90-talet har hon varit aktiv lokalt för FFIA som programansvarig i samarbete med AC Jönköping. Anna-Malin har även varit kontaktperson för adoptivfamiljer som adopterat från Guatemala och har arbetat med utbildning för FFIA. Nu fungerar hon som resurs på familjecentralen i Jönköping, där man har utbildning för familjer som just kommit hem med sina adoptivbarn.

annamalin.josefsson@telia.com

EVA MINTON bor utanför Malmö och är till yrket jurist på skatteverket. Hon har två barn, varav ett adopterat från Indien, och flera barnbarn. Eva började arbeta med FFIA 1988 som kon-

takt/handläggare för Sofosh/Shreevatsa i Pune, Indien. Hon har varit med i styrelsen i många år, och arbetar också med handikappbiståndet i Pune.

eva.minton@tele2.se

MAGNUS JOHANSSON är IT-konsult och bor i Sävedalen utanför Göteborg. Magnus har varit medlem sedan 2006, och har varit med i styrelsen i flera år. Familjen adopterade en son från Kina i december 2008.

mjhohanss@me.com

CARIN BORGLUND kom med i styrelsen förra året. Hon bor med sin familj i Torpsbruk, Alvesta kommun. Där arbetar hon som massage-terapeut med eget företag. Carin har varit medlem i FFIA sedan 2006 och familjen adopterade 2008 en dotter från Pune, Indien.

carin.borglund@telia.com

KATRINE FUNDIN bor i Södertälje och har tre barn, två från Kolkata, Indien och ett från Kina. Katrine är aktiv inom biståndet till Kolkata, projektet Madhur Muuska, där FFIA stödjer barn med mentala och fysiska funktionshinder. Katrine har jobbat inom Försäkringskassan i över 30 år.

kakan@tyfon.com

ANNIKKA HEDBERG är verksamhetschef, och har ett helhetsansvar för organisation, personal, utveckling med mera.

annikka.hedberg@ffia.se

LOREDANA COLQUE är personalrepresentant i styrelsen. Hon är handläggare med ansvar för adoptionsverksamheten i Kina. Loredana är också ansvarig för information om de barn från Kina med särskilda behov som vi kontinuerligt söker föräldrar till.

loredana.colque@ffia.se

JESSICA RÖSBO är ny i styrelsen sedan i våras.

jessica_rosbo@hotmail.com

Bild saknas

I Jönköpings län kan föräldrar till barn med särskilda behov få speciell information och goda råd såväl före som efter adoptionen. Flera familjer vittnar om det goda stöd som det inneburit.

Särskilt stöd före och efter adoptionen

Blivande adoptivföräldrar till barn med behov av särskilt stöd i Jönköpings län har genom Barn- och ungdomsmedicinska mottagningen en god möjlighet att bilda sig en uppfattning om barnets behov redan vid barnbeskedet. När familjen får besked om ett barn som har någon diagnos är de blivande föräldrarna välkomna att ringa Barn- och ungdomsmedicinska mottagningen inom primärvården.

De får en telefontid till en barnläkare som de kan ringa för att få information om vad barnets diagnos innebär, och vad man kan förvänta sig för behov av till exempel eventuella behandlingar och annat, och hur barnets behov av stöd kan komma att se ut.

En barnläkare är utsedd att ansvara för detta, och vid eventuella ledigheter täcker andra barnläkare upp. Målet är att man skall få denna telefontid inom 48 timmar. Kontakten med barnläkare sker per telefon, eftersom det helt enkelt inte finns möjlighet att erbjuda ett personligt besök hos läkaren för samtalet.

När barnet väl kommer får det inom 14 dagar en hälsokontroll hos barnläkare på mottagningen. Därefter skickas information över till barnhälsovården som sedan även inbjuder till föräldragrupper för adoptivföräldrar.

Program för nyblivna föräldrar

Adoptivföräldrar behöver lika mycket stöd som biologiska, anser man på familjecentralen i Jönköping.

– Adoptivföräldrar är också nyblivna föräldrar, även om barnen inte är nyfödda. De behöver lika mycket stöd som den biologiska familjen, oavsett hur gammalt barnet är vid ankomsten.

Det säger Carina Allzén, BVC-sköterska på familjecentralen Dalvik i Jönköpings läns landsting. Hon arbetar tillsammans med socionomen Eva Lindh med bland annat föräldrträffar för nyblivna adoptivföräldrar. Carina är en av dem som arbetat fram sättet att möta adoptivfamiljers behov i barnhälsovården i Jönköpings län.

– Efter den obligatoriska föräldrautbildningen får familjerna veta vilken BVC de hör till, berättar Carina. Efter barnbesked, innan de ska hämta barnet,

träffar de sin BVC-sköterska och kan prata och fråga om den hälsoinformation de fått om barnet och eventuella särskilda behov som barnet har. Likaså kan de diskutera förberedelser för resan, och knyter på det sättet den första kontakten med BVC.

När familjen kommer hem med sitt barn kan de besöka BVC så snart de varit på den första läkarundersökningen, och får också hembesök från BVC. När de varit hemma två eller tre månader, och hunnit landa lite som familj, erbjuds de att delta i en föräldragrupp som träffas sex gånger. Både föräldrar och barn deltar i gruppens träffar, som leds av Carina, Eva Lindh och en förskollärare.

På den första träffen pratar gruppen

om sin väntan och längtan, och mötet med barnets första land, och presenterar sig för varandra. En sångstund för barnen och fika för föräldrarna ingår, liksom vid varje träff.

Den andra träffen handlar om att bli familj och vardagen hemma, till exempel hur det fungerar med mat och sömn, något som brukar vara centralt för alla nyblivna föräldrar.

På den tredje träffen deltar Åsa Granqvist, som är anknytningsterapeut och temat är just anknytning och samspel. På de följande träffarna tar man upp språkutveckling tillsammans med logoped, och får besök av en adoptivförälder som berättar om sina erfarenheter.

► – Vi har haft besök av en mamma till tre barn, berättar Carina, och det är fantastiskt att höra henne berätta! Det är skönt för familjerna att höra att det som de tycker kan vara svårt är något som andra också gått igenom.

På den sista träffen deltar en socionom från föräldrautbildningen, som också är Marte Meoterapeut, och som nu får träffa familjerna tillsammans med de barn de blivit föräldrar till.

Vid denna träff brukar man beröra hur man kan använda Marte Meometodik i adoptivfamiljen, och också prata om möjligheten att söka och få hjälp när man behöver det.

Familjer som känner behov av någon att prata med om svårigheter med till exempel anknytningen kan fortsätta träffa Eva Lindh för samtal efter föräldraträffarna. Likaså finns möjlighet att vid behov träffa en logoped.

Efter föräldraträffarna har familjen kontakt med BVC en gång i månaden, berättar Carina. Det har man även om barnen är äldre och inte behöver vägas och mätas – som familj är man ju nyfödd ändå!

Kerstin Krebs

Marte Meo är latin, och kan fritt översättas till ”av egen kraft”. Metoden bygger på studier av hur föräldrar och barn naturligt samspelar med varandra, och hur detta bidrar till barnets sociala och intellektuella utveckling.

Syftet är att stödja och hjälpa föräldrar och andra att se behov och resurser hos barnet och de egna möjligheterna att svara utvecklingsfrämjande på barnets behov samt den egna möjligheten att påverka samspelet mellan sig själv och barnet i positiv riktning.

Marte Meo-metoden används idag runt om i världen för att hjälpa och stödja föräldrar, familjehemsföräldrar, lärare, förskollärare, personal inom mödra- och barnhälsovård, personal inom omsorgerna för psykiskt utvecklingsstörda, barn- och ungdomspsykiatri m. fl.

Videokameran används som ett redskap; man filmar korta sekvenser och analyserar vad i kommunikationen som leder till en positiv utveckling.

Vi är jättenöjda med den hjälp vi fått

– Vår kontakt med barnhälsovården i Jönköpings län har varit helt perfekt hela vägen, säger Ann-Sofie Rudström, mamma till Alma, som har ett litet hjärtfel, och hennes storasyster Elsa.

När familjen bestämt sig för att hoppa över i ”särskilda barn-kön” från ordinarie kön i Kina och bestämt sig för att kryssa i enklare hjärtfel tog de kontakt med kardiologen på Ryhovs sjukhus.

De fick prata med en sjuksköterska ur hjärtteamet på barnmottagningen, som hjälpte dem att reda ut lite olika diagnoser. De valde sedan VSD och ASD, håll mellan kamrarna och håll mellan förmaken.

– Eftersom detta var innan vi hade fått ett barnförslag, välkomnades vi att återkomma när vi hade den specifika medicinska rapporten på vårt barn.

När de väl fått barnförfrågan mailade de över rapporten för att en hjärtspecialist skulle kunna bedöma den. Han återkom direkt.

När familjen senare kom hem med Alma fick de träffa en barnöverläkare, som dessutom är specialiserad på barn med särskilda behov, som gjorde den stora hälsoundersökningen. Han remitterade dem sedan till kardiologen för ultraljud på hjärtat. De fick tid efter någon månad. ASD:n hade växt ihop och Alma har bara ett litet VSD kvar, som såg ut att ha börjat läka av sig själv. Hon har inga symtom av sitt ”blåsljud”, men kommer att gå på regelbundna besök för att kollas upp.

– Vi är jättenöjda med den hjälp vi har fått, säger Ann-Sofie Rudström.

Värdefullt stöd i en stressig situation

Fredrik Johansson och Chantal Coté är ett föräldrapar som har erfarenhet av kontakt med barnhälsovården inför sin adoption. De träffade barnläkaren Mattias Eknefelt, som hjälpte dem att gå igenom och diskutera olika diagnoser, och reda ut vilka de vågade välja.

– Det är en väldigt stressande situation att försöka välja mellan olika diagnoser, säger Fredrik. Man känner sig väldigt utsatt, och därför var det så värdefullt att ha möjlighet att ställa frågor till en läkare.

Då de fick barnbesked om sonen Elliot, som idag är fyra år, fick de hjälp att läsa hans journal, och fick förklarar att hans läpp-, käk- och gomspalt redan var opererad i Kina med mycket fint resultat. Det kändes tryggt, och de uppfattar Mattias som en mycket engagerad läkare.

Nu har det blivit dags för Elliot att få syskon, och Fredrik och Chantal vet att de kommer att ha någon att vända sig till med sina frågor då de får barnbesked.

– Kontakten med barnläkare är en stor hjälp i en stressig situation, säger Fredrik.

Viktigt med korrekt information från början

Monica Ekelund är barnsjuksköterska och arbetar på barnkliniken i Jönköping. Hon är också adoptivmamma och har hämtat all sin hjälp i de olika besluten från sin arbetsplats.

– Jag vet själv var jag ska hitta kunskap och har stor kompetens nära till hands. Vår familj har direkt vid barnförslag tagit kontakt med de centra i Sverige som arbetar med barn med de diagnoser det gällde, och har fått fantastisk hjälp båda gångerna. Jag hoppas naturligtvis att detta inte beror på att jag arbetar på barnkliniken.

Systrar. Elsa och Alma Rudström

– När vi 2007 kom hem med vår dotter som har handmissbildningar blev vi direkt remitterade till Örebro genom en läkare på barnkliniken. Dottern opererades bara två veckor efter hemkomsten, hon hade även en åtsnörning runt vristen som behövde släppas på direkt.

Efter det vårdtillfället blev det en hel del strul med infektioner och liknande, och då blev det läkare på sjukhuset som skötte alla kontakter. Efter det har familjen gått på de BVC-kontroller som alla barn gör, men inte varit där en enda gång i ”onödan”. De är dock helt nöjda med BVC och det bemötandet de fått där.

– När vi nu ska hämta vår fjärde dotter om några veckor, så har jag inhämtat

kunskap om hennes diagnos hos läkare på min arbetsplats och dessutom haft kontakt med en barnkirurg i Göteborg.

Det familjen lärt sig genom sina adaptioner av barn med särskilda behov är att det är helt avgörande att få tala med rätt person direkt.

Man riskerar annars att få felaktig information och kanske en falsk bild av hur stort hjälpbehov barnet faktiskt kan ha.

– Det är oerhört viktigt att man får korrekt information från början i det livsviktiga val man gör så man är förberedd och verkligen förstår vad man ger sig in i.

Monica tror annars att reaktionen som kan uppkomma då man får barnet i sin

vård kan försvåra eller försena anknypningen.

– Sedan vet jag tyvärr att många föräldrar känt sig motade då de kontaktat specialister direkt, och det tycker jag är olyckligt. I Jönköping har situationen varit densamma tills för ett par år sedan, då en barnläkare vid Hälsans barnmottagning började engagera sig, delvis efter påtryckning av mig och andra.

Idag kan alla blivande adoptivföräldrar till barn med särskilda behov snabbt få hjälp med en bedömning av ett barnförslag och få svar på sina frågor. Dessa föräldrar är nu en prioriterad grupp! Det går att förändra saker om man vill, menar Monica.

Temadag om barn med särskilda behov i Sollentuna

Går ni i adoptionstankar och funderar över adoption av barn med särskilda behov? Då ska ni redan nu boka in lördagen den 17 september. Vi kan då erbjuda en heldag med familjer som adopterat, läkare och personal från LKG-teamet på Karolinska, FFIA:s medarbetare samt föreläsning om anknypning m.m. Det kommer att finnas många tillfällen för samtal och möte med oss alla. För mer information kring anmälan besök www.ffia.se/kalender

Adoption är förbjudet enligt islam. När familjen Frykholm bodde i Jordanien blev de dock alltid positivt bemötta och ansågs göra en god gärning för att de adopterat ett asiatiskt barn.

Fribiljett till paradiset

God bless you, säger damen på apoteket med varm röst när hon förstår att det asiatiska barn jag håller i handen är mitt adopterade barn. ”Du gör en god gärning som ger detta barn en framtid”.

”Ja, vi är verkligen välsignade, vi har fått varandra” svarar jag. Och jag lägger betoningen på svenskt sätt på ”vi” – inte ”jag”.

Här i Sverige är vi måna om att påpeka att adoption är ett ömsesidigt förhållande till bådars gagn. Barn och föräldrar behöver varandra, kort sagt.

Så här ser man det inte i Mellanöstern, där vår familj bodde under fyra år med nyadopterad kina. Min make arbetade på svenska ambassaden, och jag levde ett föräldraledigt liv som medföljande. Som nybliven adoptivmamma var det en perfekt plats att reflektera om svenskhet och adoption.

”God bless you” fick jag höra ofta i Jordanien. Jag som adoptivmamma utför en gudibehaglig gärning som förtjänar omgivningens respekt och beundran. Att se en västerlänning hålla ett asiatiskt barn i handen väcker nyfikna blickar och frågor. ”Är pappa kines?” var ofta det första förslaget på lösning till denna udda ekvation.

FÖRST KÄNDES DET LITE OBEKVÄMT att besvara personliga frågor från främmande människor och ge sig in i långa förklaringar om internationell adoption. I Sverige är adoption en

privat fråga, som ofta har ett styng av sorg i sig. Dessutom är det svårt att formulera sig på ett neutralt positivt sätt, med barnet i hand som givetvis vill veta vad damen frågar och vad jag svarar.

Ibland ville jag vara ifred och svarade ”visst är pappa kines”. Sannolikheten är stor att jag talar sanning, även om jag inte säkert vet. Ibland svarade jag ”nej, han är svensk” och möttes av ett undrande ansikte. Då visste jag att fler frågor skulle följa...

Känslan av att yppa familjehemligheter byts snart ut mot en mer tillmötesgående förståelse för att internationella adoptioner är så ovanliga och därför väcker frågor. För jag vet att de varken innehåller ifrågasättanden eller dömanden, det är artigt att förhöra sig om familj och visa sig intresserad. Och jag visste att jag till sist blev välsignad, fast det gjorde mig generad att oförtjänt heliggöras.

VARFÖR VAR ALLA SÅ SNABBA att välsigna mig för att jag var adoptivmamma? Lite underligt tyckte jag. Förklaringen kom när jag lärde jag mig mer om islam och hur muslimer ser på adoption. Paradoxalt nog är adoption förbjuden i islam. I alla fall adoption enligt internationella överenskommelser. Enligt islam är det förbjudet att ge ett icke-biologiskt barn sitt efternamn och lika förbjudet är det att låta barnen som jag tar hand om arva mig. Just dessa två rekvisit är nödvändiga för att vi i väst ska erkänna det som adoption – barnet måste få samma juridiska status som ett biologiskt barn och då måste barnet både få namn och arv.

Men att ta hand om föräldralösa barn, det får man enligt islam. Det är en helig gärning som ger dig direktbiljett till paradiset. Jag har sökt efter det stycke i koranen (eller haditherna som tolkar koranen) där profeten Mohammed sägs ha sagt att ”den som håller sin hand över ett föräldralöst barns huvud kommer till himlen”.

Ett annat citat jag hört är att ”tusen böner och besök i mosken är värt mindre än att ta hand om ett föräldralöst barn” enligt profeten Mohammed.

Solskydd. Utanför Amman finns Skandinaviska skogen, vars första träd planterades av kung Carl Gustaf på 90-talet. Midsommarfirande i ökenvärme kräver själ som skydd mot solen för både mamma och dotter.

Förklaringen till varför man inte får ge ett föräldralöst barn namn och arv anses vara ett skydd för de föräldralösa barnen. Under stamkrigen på arabiska halvön, under den tid profeten levde för drygt 1500 år sedan, blev många barn föräldralösa, men för den sakens skull inte alltid medellösa. De kunde äga familjeförmögenheter.

ter som i så fall adoptivfamiljen kunde lägga beslag på. Föräldralös på den tiden var synonymt med faderslös, mamman kunde mycket väl fortfarande vara vid liv!

En annan förklaring jag hört är att man på den tiden när koranen skrevs var lika besatt av idéen om blodsband som vi i väst var på den tiden. Och fortfarande är i vissa länder i Europa. Skulle man ge ett icke-biologiskt barn sitt namn, skulle man ju ljuga om blodstillhörighet, det vill säga sudda ut gränserna mellan stammarna! Haram! Förbjudet.

UCH VÄRRE ÄN ATT UTPLÅNA gränserna mellan stammarna är tanken på att utplåna de religiösa gränserna – att ett muslimskt barn skulle kunna uppfostras till kristen! Den utländska familj i Jordanien som vill bli fosterfamilj måste vara muslimer. Jag känner ett amerikanskt par som är fosterföräldrar till en jordansk flicka, nu tonåring. För att kunna bli fosterföräldrar var mannen tvungen att konvertera till islam, för att överhuvudtaget komma ifråga. De sociala myndigheterna kommer varje år på hembesök och ser till att flickan har det bra, vilket de kommer att göra till hon är 18 år.

Flickan har dubbelt medborgarskap och i USA är hennes status ”adopterad” enligt internationell överenskommelse. Men fram till hon är 18 år är hennes namn och status olika beroende på vilket land hon befinner sig i.

Att ha Koranen som rättesnöre på 2000-talet är givetvis en utmaning. Fortfarande är det alltså förbjudet att adoptera, men det går bra att ha fosterbarn, bara man inte ger barnen namn och arv. Det är inte helt ovanligt med ”kafala”, fosterföräldraskap enligt vissa moderniserade muslimska länder. Men heller inte särskilt vanligt, enligt den statistik jag fått del av rör det sig om cirka 600 barn – under 30 år.

Mellanöstern består inte enbart av muslimer; både judar och kristna trängs här med olika syn på religion och hur bokstavstrogen man ska vara. Jag har träffat kristna i Jordanien som ”adopterat” illegalt. En resa till ett nunnornas barnhem i Beirut, och vips har man fått barn. Mutor till rätt tjänsteman gör att inte alltför många frågor ställs till de nyblivna föräldrarna när födelseattest utfärdas.

SMYGADOPTIONEN ÄR EN OLAGLIG och syndig handling – och man frågar sig då hur stor chansen är att barnen någonsin får reda på att de är adopterade? Vi som sympatiserar med Barnkonventionens idé om att barn har rätt till sin kultur, sin familj och sin historia, ryser vid tanken på vad denna familjehemlighet kan komma att skapa i form av lidande för både föräldrar och barn.

”Varifrån?” frågar tonårskillarna som lägger märke till min dotter och mig på gatan. Utan att tveka svara jag ”Sverige”. De ser förundrade ut och jag tänker, antingen vet de inte vad Sverige är, eller så undrar de var i Asien Sverige ligger. Men sen blir jag rädd att jag gjort ett stort misstag i tiderna av ”Mohammed-teckningskrisen” – jag ska inte medge att jag är skandinav, då kanske de tror att jag kommer från Danmark! Så jag tillägger beskyddande: ”Hon kommer från Kina!”

Beduiner guidade oss i Wadi rum-öknen. Smilla som har lätt att få kontakt - och pratar lite arabiska - fick snabbt en kompis.

Pojkarnas ansikte bryter upp i stora leenden och gör tummen upp. ”Hon är vacker!” säger de.

Och det slår mig då att de här killarna givetvis inte gör någon koppling mellan oss och Mohammed-teckningen. Så klart handlade deras förvåning om att hon inte ser det minsta ”svensk” ut.

JORDANIEN ÄR ETT MYCKET FAMILJECENTRERAT LAND och i dess mitt lever barnen som får mycket tid och kärlek (det finns säkert undantag till denna regel också.) Jag upplevde att barn var välkomna överallt och man höll gemensamt uppsikt över dem. Min dotter upplevde att omgivningen var uppmärksam, intresserad och kärleksfull, inte bara bland våra allra närmaste. Så var det överallt – i affärer, på jobbet, i skolan, på gatan, på restauranger, hemma hos vänner. Det fanns alltid ett stort leende och en engagerad fråga riktad till barnen. De fick vara barn utan att känna att de var i vägen och ovälkomna.

Som sagt, till och med tonårskillar, som i Sverige endast skulle bevärdiga min dotter med en blick om hon var i deras egen ålder, visade denna treåring både lekfullhet och kärvänlighet.

”Ska du behålla henne tills hon blir stor?” frågar en äldre palestinsk kvinna med stamtatuering på hakan. Det här är det första adopterade barn som kvinnan möter.

Jag blir först ställd av frågan, för svaret är så självklart JA! Det är ju min dotter, hur skulle jag kunna vilja något annat än att alltid ha henne hos mig?

I ett land där adoption inte förekommer finns möjligheten att ”lämna tillbaka” ett fosterbarn till barnhemmet om barnet är besvärligt, eller om man ska flytta och inte har plats för barnet. Jag är glad att min dotter aldrig behöver vara rädd att detta ska hända henne.

”Jag ska behålla henne för alltid” svarar jag med övertygelse.

Pernilla Frykholm

När Alma-Li var liten och bodde på barnhem i Shanghai hade hon en alldeles speciell plats i nannyn Ting Tings hjärta. Nu har de träffats igen och mötet var känslösamt.

Ett kärt återseende

Vi är en familj i Västerbotten som har adopterat tre barn från Kina. Det blev två flickor som hämtades 2006 och 2008 samt en pojke som vi åkte och hämtade i mars 2011.

Liu LiHuan, Alma-Li, hämtade vi 2006 och då var hon nästan tre år gammal. Hon adopterades, som alla våra barn, via Special Need-systemet och vi åkte inte till Shanghai i grupp utan som ensam familj. Där fick vi uppleva en hämtning som jag, i efterhand inser, var mycket ovanlig. Vi fick träffa människor som var väldigt fästa vid vår lilla flicka. Särskilt en nanny som brann extra mycket för just henne. Många var ledsna när vi lämnade barnhemmet, flera stycken grät och vi förstod att vår dotter hade haft tur.

MED SIN NATURBEGÄVNING att skapa kontakt och med sin sociala kompetens hade hon på detta barnhem med 1000 barn lyckats göra sig till en egen individ och hade berört även dessa kantstötta förskollärare som ser barn komma och gå varje vecka. Hennes stora tur var att hon träffade sin nanny TingTing.

TingTing kommer från en medelklassfamilj. Av någon anledning började hon jobba som nanny på Shanghai Welfare Institute och första dagen på jobbet träffade hon Alma-Li, som då var cirka tio månader gammal. TingTing och Alma-Li knöt an, där och då. En förälskelse uppstod mellan de båda.

Under hela resten av Alma-Lis tid på barnhemmet har hon lyfts fram av denna TingTing. En glad, söt, trevlig och mycket empatisk ung kvinna. Än i dag är de så lika, både till utseende och till sätt, så att jag ibland undrat om det finns ett eventuellt släktskap. Men jag har måst acceptera att det inte kan bero på annat än präglning. TingTing avancerade i graderna

på barnhemmet. Hon gick från nanny till administratör och så småningom till att bli en av de adoptionsansvariga.

Genom hela sitt avancemang har hon tagit med sig Alma-Li, som därigenom fått en status som inte alla har fått. I gengäld har Alma-Li finslipat sin förmåga att göra sig omtyckt. Hon har förväntats vara en prinsessa, nästan ibland en liten docka, och har visats upp för ambassadörer och andra välgörare som velat se detta fina, exklusiva barnhem som skapats som ett föredöme.

TINGTING HADE VELAT ADOPTERA Alma-Li. Men det var en omöjlig önskan eftersom hon var ensamstående och fortfarande bodde med sina föräldrar. Hon lånade hem henne ibland och Alma-Li presenterades för vänner och familj. Men till slut kom dagen när hon skulle ut i världen och adopteras bort. TingTing är som så många andra kineser präglad av sin kultur, hon skickade iväg sin lilla flicka utan att röra en min, utan att vara påträngande eller ställa några krav. Hon accepterade deras öde och lämnade vidare en mycket väl förberedd Alma-Li till oss. Vi hade skickat ett litet fotoalbum med våra bilder och det första Alma-Li sa när vi träffade henne var: "Mummy, daddy, I love you". Det är så rörande. Mitt i allt kaos som måste ha farit genom hennes huvud när vi träffades. Jag känner det fortfarande i mitt hjärta.

När vi kom hem skickade jag ett mail till TingTing, som jag hade fått adressen till. Det var bara en hälsning att allt hade gått bra. Det har resulterat i en fortsatt personlig kontakt under flera år. Vi skickar mail och hon skriver ibland och berättar om sitt liv. Hon gifte sig och fick en son. Ett par år senare slutade hon

på barnhemmet och började jobba i ett statligt ägt företag som ansvarar för turismen i Shanghai. Nu när vi skulle tillbaka till Kina kändes det självklart att svänga förbi Shanghai och att resan skulle planeras i samarbete med TingTing.

DET KÄNDES KONSTIGT ATT sitta vid datorn hemma och konferera med en kvinna så långt borta, en kvinna som jag i stort sett bara minns från våra filmer. Men hon lovade att hon skulle följa med oss tillbaks till barnhemmet och datum spikades. Hon var dock mest bekymrad över att vi inte hade någon egen guide och undrade vad vi skulle göra hela dagarna när hon jobbade, men förlitade sig till slut på oss när vi vidhöll att vi nog skulle klara oss själva. Bokningen, med flyg och hotell, gjordes genom Kinaretors kontakt i Kina. Vi önskade ett speciellt hotell, Astor House Hotel som ligger nere vid hamnen i det kända området, the Bund. Ett gammalt hotell från 1846 där både Charlie Chaplin och Einstein har bott.

Vi flög till Beijing och sedan direkt till Shanghai. Där stannade vi i fyra dagar innan vi flög vidare till den väntande sonen i Guangdong.

Shanghai är en enorm stad med över 20 miljoner invånare, med en stadssilhuett som för tankarna till Dallas. Vi hade bestämt möte i hotellvestibulen den första kvällen efter att TingTing slutat sitt arbete. Alma-Li var nervös hela dagen.

Man kan fundera på om det är rätt att utsätta sina barn för dessa människor i sitt förflutna, men jag tror det. Spöken ska tas fram, hur skrämmande de än kan tyckas vara. Jag vet inte hur mycket en treåring minns, men nu är ju Alma-Li sju år, så förhoppningsvis kan hon få med sig ytterligare en pusselbit till sina tankar i framtiden. Något hon kanske kan minnas. Vem

vet när, eller om, vi någonsin kommer dit igen?

Det blev ett kärt och rörande återseende, åtminstone från TingTings sida. Tårarna rann där hon stod utanför hissdrörrarna och väntade. Alma-Li var nog lite förvånad. Hon hade väntat sig att känna igen denna människa som så levande mindes henne själv. Men egentligen kom hon inte ihåg mer än vad vi berättat.

Hon höll god min och var nyfiken till en början, men ganska snabbt kände hon dock avsaknaden av egentliga känslor för TingTing. Vi fick ta till både utpressning och övertalning i form av löften om pandor och andra inköp för att hon skulle bjuda henne på en godnattkram, eller sin hand, när vi gick hem till hotellet igen tillsammans. Sådana gånger är det tur att kineser inte förstår svenska förhandlingar. Vi träffades ett par kvällar och gick ut och åt middag på fina restauranger, som TingTing bokar. Vi fick absolut inte betala, vi var hennes gäster och hon såg det som självklart att bjuda. Det var inte förhandlingsbart utan att hon skulle bli personligt förnärad.

Nu bodde hon med sin man och sin son i en liten lägenhet mitt bland alla andra i samma typ av lägenheter någonstans i utkanten på Shanghai. Hon slutade på barnhemmet efter att hon fått sin son. Hon orkade inte stanna kvar. Hennes hjärta slets itu av sonen där hemma, med allt ett barn kan önska sig, och barnen på barnhemmet som sträckte sina händer mot henne och ropade "aya". Hon vill ha fler barn, men i Kina får man inte det. Att adoptera, i så fall någon med special need, skulle kunna gå. Men det kostar mycket pengar och det är bara vissa som blir godkända. Det verkar som en ouppnåelig dröm. Hennes man har en syster. Eftersom de är två barn i den generationen får nästa generation bara ha ett. Hon skulle vilja ha en flicka, en Alma-Li.

HON DRÖMMER OM ATT KUNNA RESA, gärna till Sverige. Hon har till och med sneglat på IKEA som har ett varuhus i Shanghai. Om hon jobbade där kanske en resa till Sverige skulle vara möjlig. För att komma hit måste man ha en anledning, eller bli inbjuden av någon. Här är "någon", vi finns, säg bara till! sa vi. Any time! Man glömmar ofta hur isolerat Kina egentligen är. Det är ett land där både sådana självklara saker som till exempel Facebook, Blog spot och Youtube

är blockerat av den statliga censuren.

Sista dagen åkte vi till barnhemmet. TingTing hade som vanligt ordnat allt. Hon själv, hennes man, hennes son och barnhemmets ansvarige för adoptioner och dennes son följde oss runt. Allt var som förut. Inget var förändrat. Tomma korridorer, tystnad. Vi fick komma in i Alma-Lis gamla sovrum. Där låg barn som skulle sova middag. Det blev mycket roligare att hälsa på oss. Alma-Lis säng var den enda som stod tom. Armar sträcktes ut genom spjälorna och små huvuden tittade upp. Uniformerad personal med små söta hattar hälsade oss välkomna och lät oss hållas, när vi hälsade på barnen.

EFTERÅT GICK VI EN SVÄNG på utsidan. Där fanns en stor park med lekplats, duvor i en stor bur och trädgårdsland där de äldre barnen kunde odla grönsaker. Men nog såg lekplatsen öde ut, inte var den så sliten som man skulle vilja, nog var duvorna rätt ensamma i sin voljär och nog växte det mer ogräs än grönsaker i trädgårdslandet.

Under vår långsamma vandring genom det enorma barnhemmet och dess bakgårdar fick vi en följeslagare. En flicka med lång lugg och blyg blick. Hon kände barnhemspersonalen och jag trodde först att hon hörde till dem som arbetade där. Men det visade sig att hon var ett av de äldre barnen. Hon var 13 år och hoppades fortfarande på att bli adopterad. "Hon blir snart för gammal, men kanske det ändå finns en familj någonstans även för henne", sa TingTing. Ja, jag hoppas det. Jag undrar hur

många hon har sett som har kommit och gått utan att hon själv blivit vald. Hon måste kanske försöka klara sig utan en mamma och pappa.

Dagen avslutades med lunch tillsammans. Vi sa adjö och jag var glad att jag hade köpt det där handgjorda silverhjärtat med kedja hos guldsmeden här hemma. För det var det vi lämnade kvar. Det hjärtat hoppas jag att TingTing bär om halsen och varje gång hon gör det hoppas jag att hon tänker på Alma-Li. Hon är inte hennes biologiska mamma, men hon är så nära man kan komma. De har i alla fall en historia tillsammans. En historia som aldrig får glömmas.

Med oss därifrån åkte vi vidare med nya minnen att fylla våra liv med. Några fler små pusselbitar och inte minst en liten, liten suddig bild av Alma-Li när hon precis har kommit till barnhemmet som liten. Den första och enda bilden på baby Liu LiHuan.

Patricia Riselius

Möttes igen. Alma-Li och Ting Ting

Var öppen och ärlig men låt barnets intresse styra hur ni berättar om de biologiska föräldrarna, uppmanar Maria Säaw.

När man pratar om de första föräldrarna

Funderingar kring barnens första föräldrar är vanliga innan man adopterar. Många blivande adoptivföräldrar oroar sig för att barnet en dag ska säga att man inte är dess riktiga föräldrar, och kanske även över att barnets första föräldrar ska komma emellan en själv och barnet, om barnet tänker och pratar mycket om dem.

När barnet väl kommer till sin nya familj brukar känslorna inför de biologiska föräldrarna förändras. När man väl har sitt barn och känner sådan ofattbar kärlek till den här lilla människan inser man ofta på ett annat sätt vad de biologiska föräldrarna kanske gått igenom. Många adoptivföräldrar tänker ofta på de biologiska föräldrarna, kanske speciellt kring tiden då barnet övergavs.

TROTS DETTA KAN DET VARA svårt att veta hur man ska prata med barnet om de första föräldrarna. När ska man börja, hur ska man säga, hur mycket ska man berätta och så vidare.

Barn adopteras från olika länder med olika bakgrunder. En del barn är så pass stora när deras biologiska familj lämnar dem till adoption att de kan minnas dem. En del har hunnit bo flera år på barnhem och andra barn är spädbarn när de kommer till Sverige. I vissa länder får man detaljerad bakgrundsinformation och sjukdomshistorik på den biologiska familjen. I andra länder är barnen hittebarn utan ens ett exakt födelsedatum.

Alla dessa olika omständigheter påverkar troligen hur och när frågan tas upp, men de generella råden som ges till adoptivföräldrar idag i bland annat den obligatoriska föräldrautbildningen är att

man ska vara öppen, ärlig och låta barnets intresse styra. Det är lätt hänt att föräldrarna berättar mer än vad barnet egentligen frågar om och det kan bli väldigt mycket information för barnet att hantera på en gång.

Att prata om adoptionen i allmänhet är en bra öppning för samtal. Berätta om hur föräldrarna längtade, telefonsamtalet och resan. Att visa bilder och prata om ursprungslandet lagom mycket så barnet känner att adoptionen är något positivt, att det är tillåtet att fråga och undra.

När frågorna om den biologiska mamman dyker upp är olika hos olika barn, men ofta utlöses det hela av att någon i närheten blir gravid eller pratar om bebisar som ligger i magen.

”Vår dotter kom en dag och sa: Visst har jag legat i din mage mamma? Men jag kunde se att hon egentligen visste att det inte var så. Hon var så pass stor när vi hämtade henne att hon kan minnas saker från barnhemmet och det gick ju inte ihop med att hon legat i min mage.

Jag satte mig ner och berättade för henne att hon legat i en annan mammas mage och att när den mamman inte kunde ta hand om henne fick hon komma till barnhemmet och sen så småningom få oss till föräldrar i stället. När jag pratat klart rynkade hon pannan och frågade argt: Varför hämtade ni mig inte tidigare då? Jag som snabbt hade ställt in mig på hur jag skulle förklara att vi inte vet varför hon lämnades blev väldigt förvånad över vändningen i samtalet, men det vara bara att hänga på och förklara hur lång en adoptionsprocess är och hur lite vi föräldrar kan påverka och bestämma under väntan.”

Ofta är det just så, att barnen inte tänker som de vuxna, frågar andra saker än man förväntar sig och kanske inte ens sörjer som man trott.

EN DEL SÖRJER att de inte känner de biologiska föräldrarna eller att de inte vet vem de är eller varför de blev lämnade. Andra fokuserar mer på att de nya föräldrarna inte är de enda föräldrarna, att de inte ser ut som dem, önskar om och om igen att de hade legat i sin nya mammas mage och blivit född av henne. Det är inte ovanligt att barnen vill leka att de föds ur sin nya mammas mage eller att lek med dockor och kramdjur blir väldigt inriktad på graviditeter och födelse en period.

Att känna in hur intresserade barnen är, vad det är de egentligen vill veta är det viktigaste anser de föräldrar jag pratat med. En flerbarnsmamma berättar:

”Vi har hela tiden pratat om adoptionen, om att de hade andra föräldrar i Kina men de är inte så intresserade. Det ena barnet frågar aldrig något och det andra barnet antar att den första mamman är död. Hon kan annars inte förstå varför hon lämnades bort...”

En annan förälder säger:

”Vår son vill helst inte att man pratar om andra föräldrar, men han vill gärna höra mig berätta om tiden då vi hämtade honom och vår tid började. Det känns ibland som att han vill att vi säger att vi är hans första föräldrar. Vi har valt att låta honom styra takten. Vi har mycket information om den biologiska mamman men eftersom vårt barn bara är åtta år så har vi valt att skynda långsamt. Det är mycket som kan vara smärtsamt och an-

nat som han inte bör få veta just nu. Vi kommer senare att ta hjälp av psykolog. Vi har alltid varit positivt inställda till den biologiska mamman och försöker prata om henne då och då så att det är ett naturligt samtalsämne här hemma.”

Att ge barnet tid att smälta och hantera informationen det fått när det frågar är viktigt. Om man vet mycket om bakgrunden är det viktigt att informationen portioneras ut i lagom mängd och på ett sätt som passar barnet. Det kan vara smärtsamt att få veta sanningen och att hitta balansen med ärligheten som är så viktig. Och att hitta ett sätt att formulera saker för barnen är svårt, men lika svårt kan det vara att inget veta.

”Det gör ont i mig att svara att jag inte vet på alla hennes frågor. Hon vill så förtvivlat gärna ha svar, kan inte förstå att vi, hennes föräldrar som i hennes ögon vet allt, inte kan svara gör henne så förvirrad, arg och ledsen. Men vi vet ju inte och det går inte att ändra på. En gång frågade hon: Mamma, kan vi åka till Kina och leta efter dem när jag blir stor? Jag lovade att vi kunde åka till Kina men sa som det var, att vi vet ju inte var vi ska leta eller vem vi ska leta efter. Det skär i hjärtat på mig när hon började gråta igen men samtidigt känner jag att svåra samtal som det här för oss ännu närmare varandra.”

Att inte hitta på, försköna eller lägga in egna känslor och tankar i sina svar är viktigt. När man älskar sitt barn så oändligt mycket är det lätt att tänka att den biologiska mamman kände likadant, men om man inte har fakta om det, den biologiska föräldrarnas egna ord så vet man ju inte om det var så eller inte.

BARNEN DÄREMOT KAN IBLAND HITTA PÅ egna historier och sagor kring sina biologiska föräldrar, allt från att mamman var en prinsessa i födelselandet till att de dött i en olycka och en stygg tant (som i verkligheten representerades av en sträng fostermamma) tog hand om barnet tills adoptivföräldrarna kom och räddade barnet. Fantasierna är en del i processen att bearbeta informationen man har eller önskar att man hade.

”Min dotter från Kina brukade säga att kinamamman hade rött hår och fräknar som hennes bästa kompis. Hon berättade också detaljerade historier om hur kinamamman grät på kvällarna för att hon saknade sin lilla flicka så. Ibland frågade hon mig om jag trodde det var så och jag sa att jag inte visste men hon verkade nöjd ändå, tröstad i tanken av sin rödhåriga, ledsna fantasimamma.”

Alla barn är inte så intresserade av sin bakgrund. En del är det tidigt, en del i flera omgångar. I tonåren funderar många adopterade på utseendet, olikheter och eventuella likheter med biologiska föräldrar. Mellan intensiva frågeperioder är barnet inte sällan helt ointresserat. Om man i det läget säger något om de biologiska föräldrarna kan man få höra att man tjarar, men i de flesta fallen tycker barnet ändå att det är skönt att veta att man finns där och är beredd att prata och svara på frågor närhelst barnet har behov av det.

Petter är 40 år gammal och adopterades som tvååring tillsammans med sin biologiska syster. Hemma hos dem har man alltid pratat om adoptionen och han tycker det har varit bra. Det var aldrig något hemligt, inte något stort avslöjande utan bara den enkla sanningen, en del av vardagen. Eftersom hans föräldrar alltid stolt berättade om adoptionen och ursprunget när människor frågade kände han sig utvald och speciell, i positiv bemärkelse.

”Jag tror att det är viktigt att föräldrarna är öppna och pratar mycket om barnens bakgrund och förklarar varför just de ville adoptera och varför de valde just det landet. Det är nog inte lätt och hitta den rätta balansen men jag tror på sunt förnuft, på öppenhet mot ens barn. Jag tycker att mina föräldrar tog upp ämnet bioföräldrar och bakgrund på ett bra sätt, de pratade öp-

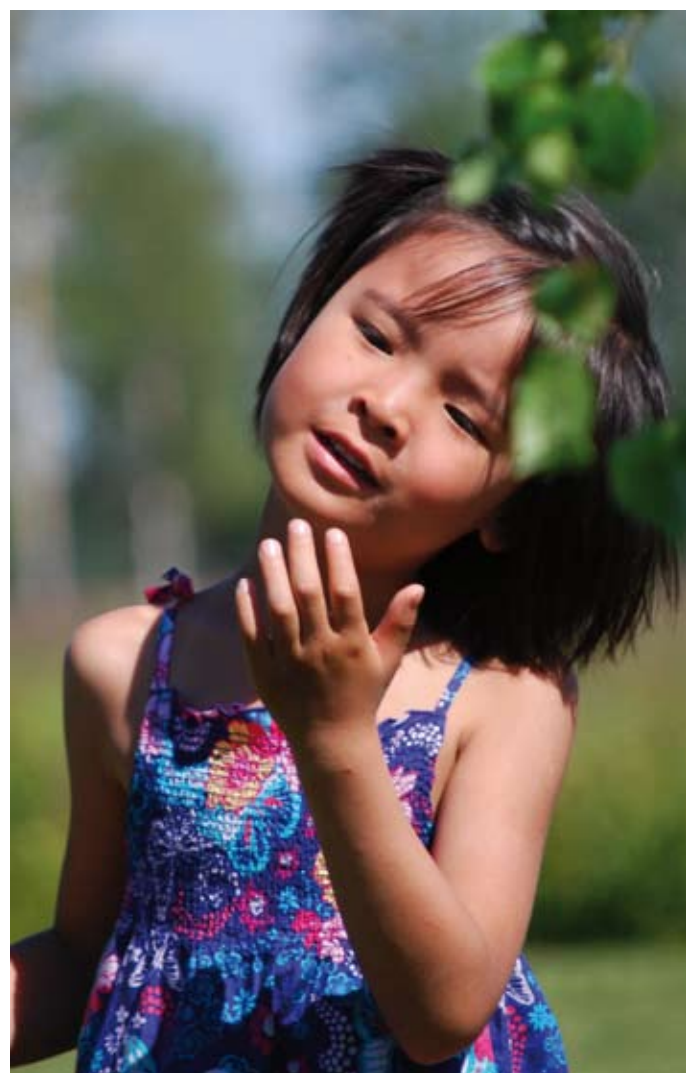
Flickan på bilden har inget samband med artikeln. Foto fam Riselius

pet, visade oss alla papper från att de ansökte om adoption, det som finns om vår bakgrund och allt annat. Det blev en bra balans, det gjorde mig trygg. Det är kanske tack vare det som jag ser dem helt som mina föräldrar, på alla punkter och inte har haft så stort intresse av att veta mer om min biologiska familj.”

Att prata med sina barn om den biologiska familjen kan vara jobbigt och smärtsamt. Även om det är bra för barnen att bearbeta sina känslor kring bakgrunden och få svar på frågor så de har en grund att stå på när andra frågar är det svårt att se sitt barn sörja och vara arg. Men att finnas där, att lyssna, stötta och ärligt svara på det man vet är det barnet behöver, och sen får man göra som en mamma så fint sammanfattar det:

”De önskar så innerligt att de också hade blå ögon, hade ljust hår och var födda svenska. De saknar den biologiska likheten. Jag förstår att det egentligen inte är den fysiska likheten de saknar, utan den gemensamma historien från deras ursprung. Jag önskar lika innerligt att vi hade det gemensamt, men vi får skapa oss en framtid istället.”

Maria Sääv

Unga adopterade i dag - hur tänker och känner de? Rinki Hulth har intervjuat Claudia från Colombia, som är glad över att hon fått en så bra uppväxt i Sverige. Men visst var det lite jobbigt i skolan ibland, till exempel när hon fick i hemläxa att berätta om hur lång hon var när hon föddes!

Självklart att jag har min familj här

Det kan vara många tankar kring en adoption och många tänker inte på att alla adopterade – precis som vilka andra personer som helst – är olika; vi tänker och känner olika.

Jag och Claudia träffades som barn, hon bodde granne med min bästa kompis. Men jag reflekterade knappast alls över det faktum att hon också var adopterad, i alla fall inte då.

I och med den geografiska distansen mellan oss idag fick denna intervju äga rum över telefonen. Claudia Nohlgård är en glad och härlig tjej från Colombia. Hon kom hit till Sverige 20 maj 1991 när hon redan var tre år och nio månader, vilket är en ganska hög ålder i adoptionsmanhang.

Claudia föddes 1987 i södra Bogota, där bodde hon hos en fosterfamilj med tre andra barn.

Hur var det att komma hit när du var så pass stor?

– Jag hade svårt i början och det var som att jag hade missat ett par år, men det jämnade snabbt ut sig.

Hur menar du "missat ett par år"?

– Ja, men innan man började skolan. Barn behöver "leka av sig" och det var nog det jag inte hann med, i alla fall inte till en början.

Kommer du ihåg något från dina år i Colombia?

– Nej, min bakgrund är svart, jag minns faktiskt inget.

Hur har din uppväxt varit, har den känts jobbig i och med adoptionen?

– Att vara adopterad var svårast för mig när jag var yngre eftersom barn

inte förstår situationen på samma sätt; det fanns de som inte förstod att mina adoptivföräldrar var mina riktiga föräldrar. Det var också jobbigt att man inte hade haft samma början som alla andra, jag kom ju hit när jag var nästan fyra år gammal.

– Men vi har pratat väldigt mycket inom familjen kring adoption, så alla kort låg på bordet från början, jag tror att det kan ha hjälpt mycket.

Har du känt dig annorlunda under din uppväxt, med tanke på ditt utseende, att du inte ser typiskt svensk ut?

– Nej, utseendemässigt har jag inte haft så mycket problem, har alltid känt att jag smälter in ganska bra, men det kan bero på att jag är "ljus".

Hur var din skolgång?

– Den var väl bra, men det fanns jobbiga moment. Jag minns att man fick som hemläxa att ta reda på klockslag, hur mycket man vägde och hur lång man var när man föddes. Jag hade inget bra svar.

– Det var jobbigt att hela tiden förklara att man var adopterad och även om barnen var de som var lite svåra att ta när man var liten, så fanns det ändå väldigt – ursäkta språket – korkade människor i vuxen ålder, som inte ens inser att de säger något dumt.

– Jag hade en lärare som höll ett föredrag om varför adoption var dåligt, han använde argument som "att man inte får

eget barn och det orsakar problem". Men jag har lärt mig med åren, att inte ta åt mig när folk slänger ur sig dumma saker.

– Annars var skolgången inte så värst jobbig, men ibland kändes det ju som att man stack ut.

Har du några syskon?

– Jag har två bröder, båda yngre. Den yngsta är åtta år och adopterad från Kina, och den andra är 17 år och mina adoptivföräldrars biologiska son.

Hur känns det faktumet att dina adoptivföräldrar har ett biologiskt barn?

– Det känns bra. Han föddes när jag var sex och ett halvt år gammal och det kändes inte speciellt mycket, utom att jag väl kände mig lite utstickande i familjen. Och visst fanns det en del av mig som var avundsjuk på min bror, eftersom han fick vara med mina föräldrar från början. När min yngsta bror kom hit från Kina

kände jag en lättad över att inte vara ensam om att vara adopterad.

– Men man kan också vända på det. Min bror som är mina föräldrars biologiska barn kan känna en

avundsjuka över att han inte har ett annat land att relatera till, så som jag och min yngsta bror har.

Känns ditt ursprungsland som ett land som du kopplar till dina rötter eller "hemland"? Eller är det mest bara ett annat land?

– Vi har besökt Colombia hela familjen, jag älskar landet och känner något

"Jag har lärt mig med åren att inte ta åt mig när folk slänger ur sig dumma saker."

1991. Claudia kom till Sverige när hon var nästan fyra år.

väldigt speciellt för det. Men jag skulle inte säga att det känns som mitt hemland. Jag skulle gärna åka tillbaka flera gånger dock!

Har du tankar kring dina rötter?

– Klart man har funderat över sina rötter, men jag är nog en som reflekterat ganska lite. Det känns så självklart på något sätt att jag bor här, har min familj här, som vem som helst. Just nu känner jag inget behov av att söka mina rötter.

Har du tänkt något på framtiden, kring barn och sådant?

– I framtiden skulle jag absolut kunna tänka mig att adoptera. Men jag är även lite sugen på att skaffa barn själv, biologiskt. Visst, det kan vara lite dubbel-

moral, men en sak jag saknar och undrar över är hur det skulle bli genetiskt, hur de skulle se ut utseendemässigt. Jag har alltid saknat någon som är "lik mig".

Har du kvar ditt colombianska namn?

– Ja, det har jag faktiskt. Claudia är det namn jag hade i Colombia och jag är glad att jag fick behålla det. På så sätt har jag ett namn som passar in här, men som ändå var mitt – från början.

Tack, då tror jag att jag har frågat det jag ville. Det var verkligen jätteroligt att få intervjuas dig, finns det något mer du vill lägga till?

– Jag är väldigt glad över att jag hade sådan tur att få en toppenfamilj och möjligheten att få en sådan bra uppväxt som

jag har fått. Fler borde adoptera, tycker Claudia.

Det är spännande att få höra hur Claudia har sett på sitt liv och jag kan känna igen mig i mycket. Vi lovar varandra att ha lite mer kontakt i framtiden.

Jag har aldrig tidigare känt att det är viktigt eller roligt att ha adopterade vänner; de är ju som vilka andra vänner som helst. Men jag har börjat inse mer och mer nu att det faktiskt kan vara skönt.

Rinki Hulth

Mina underbara och supergulliga systrar - ni är BÄST! Jag skulle inte klara mig utan er, säger storasystrar, och ger bort ett tal som present.

Tal till mina systrar

Klara och Stina!

Nu sitter vi här, ni två, jag och mamma och pappa. Tänk hur fort tiden går, vi har nu levtt tolv år tillsammans, tror jag. Vi kommer från tre olika familjer i Kina, och tråkigt nog kommer vi antagligen aldrig att få veta vilka våra biologiska föräldrar och eventuella syskon är. Visst är det skumt, tre barn från Kina lämnas bort av olika skäl, sen adopteras de, åker till Sverige och här är vi nu. En helt vanlig familj.

Det spelar ingen roll om vi hittar våra biologiska "familjer", vi kommer alltid att vara en familj och det kommer alltid vara med varandra vi känner oss hemma. Jag är tacksam mot ödet för att det förde oss samman. Tänk på allt skoj vi har gjort, tänk på hur tokiga vi var när vi var små.

På videobanden vi har kan man se att vi från början drogs till varandra och vi hade och har fortfarande riktigt kul tillsammans. Visst bråkar vi ganska ofta och säger dumma saker, men det är ändå till varandra vi vänder oss när vi behöver tröst och vägledning i detta livet.

Klara, du kan göra mig sjuk av oro när du inte kommer hem eller hör av dig, du kan också bli väldigt otrevlig ibland som när du smäller igen dörren i ansiktet på någon och skriker: UT! Och ditt språk är ibland väldigt opassande.

Stina, du har ibland ett fruktansvärt humör, du kan slåss riktigt bra, ibland lite för bra, din attityd är inte alltid den bästa och inte heller ditt språk.

Men trots alla fel och brister kommer ni alltid att vara mina älskade systrar, jag älskar er för de personerna ni är, ni är unika. Oavsett vad som händer kommer jag alltid stå vid er sida, och det vet jag att mamma och pappa också kommer göra.

I de mörkaste tiderna tycker jag det är viktigt att vi kommer ihåg att vi är en familj i vått och torrt. Vi tar oss förbi livets

alla hinder tillsammans, och vi stöttar alltid varandra. Jag vet att ni två kanske ibland önskar att ni kunde slippa denna familj, för att den inte är er "riktiga". Men tänk om det blev så, mamma och pappa försvann, vi var inte systrar längre, bara tre barn i Sverige utan hem och familj. Vem skulle vi gå till? Svaret är ingen, vi som sitter här, vi är en familj.

Nu antar jag att ni är trötta på detta tal och bara vill att jag ska bli tyst och ge era överraskningar. Jag vet att mamma kommer döda mig, men jag tar den risken för att jag älskar er.

Ni vet att ni är värda allt och mycket mer, låt aldrig någon få er att tro att ni inte duger, att ni har fel utseende, smak eller personlighet, ni är perfekta som ni är.

Jag kommer inte gå med på att överraskningarna blir förminskade och kommer inte heller ta emot något ekonomiskt stöd. Ni får nu detta mina under-

bara och supergulliga systrar för att ni är BÄST! Jag skulle inte klara mig utan er, kom ihåg att priset inte spelar någon roll, det är tanken som räknas.

En sista viktig sak innan jag ger er överraskningarna, jag vill inte ha något köpt från er. Om ni vill ge mig något, så ge mig ett löfte. Lova att ni aldrig lämnar min sida, att vi tre alltid ska hålla ihop oavsett vad som händer och att även när vi är gamla tanter ska hålla kontakten. Om ni lovar mig detta ger ni mig den "present" jag önskar mig allra mest. Så låt oss nu ha en fortsatt trevlig kväll och försöka hålla ihop som en familj. Glöm aldrig att det viktigaste med en familj inte är att man har biologiska band, det viktigaste är att man stöttar varandra och

håller ihop i vårt och torrt. Glad sommar världens underbaraste och bästa systrar!

Glad sommar till er också mamma och pappa! Tyvärr har jag inget till er, men jag älskar er också.

Storasystrar

Föreläsning med Hanna Wallensteen

I höst har vi glädjen att hälsa Hanna Wallensteen välkommen till oss både i Göteborg och Stockholm den 8 respektive 22 oktober. Båda föreläsningarna genomförs i samarbete med BFA.

Hanna Wallensteen adopterades från Etiopien 1971. Hon har en kandidatexamen i psykologi och över tio års erfarenhet av samtal och föreläsningar kring adoptionsfrågor. I föreläsningen som Hanna kallar "Färgblind eller färgglad" talar hon om hur man kan möta och bemöta okunskap, fördomar och rasism.

Hon beskriver och gestaltar olika situationer som man som adopterad och närstående kan ställas inför. Den ger också konkreta råd och förslag på hur man kan hantera svåra situationer. Håll utkik i kalendern på vår hemsida för ytterligare information! Varmt välkomna!

Träffar om habilitering

Bor du i Stockholms län och är adoptivförälder till ett barn med funktionsnedsättning? Då har du möjlighet att delta i de träffar som äger rum ett par gånger om året med tema "Adoptivfamiljen i habiliteringen".

Träffarna vänder sig till familjer som har kontakt med barnhabiliteringen, och erbjuder en möjlighet att tillsammans med andra föräldrar diskutera olika frågor som har beröring med både adoptionen och barnets funktionsnedsättning.

Den senaste träffen, i slutet av maj, samlade en grupp adoptivföräldrar med barn i olika åldrar som under ledning av psykologerna Gabriele Dittman och Kristina Lindstrand diskuterade frågor om bland annat anknytning, skola och assistans. Gabriele och Kristina är verksamma på Habiliteringscenter Täby för barn och har specialkompetens kring adoptivfamiljer.

Vill du veta mer? Gå till www.habilitering.nu och klicka på "Våra verksamheter", "För anhöriga", och "Föräldrautbildningen"

Värdfamiljer sökes

Vi har fått kontakt med en utbytesorganisation, AFS som tar emot och skickar studenter till och från bland annat Thailand. Det gäller alltså om man skulle vilja bli värdfamilj och ta emot en utbytesstudent från Thailand i sitt hem under ett skolår.

Den 19 augusti kommer två thailändska studenter hit för att gå i gymnasieskola och lära sig allt om Sverige. Det kanske skulle vara roligt att få ett syskon från Thailand "till låns" under ett år? Kontakta AFS direkt på telefonnummer 08-406 00 00 eller gå in på deras hemsida: <http://www.afs.se/bli-vardfamilj/utbyteststudenter-2011/> där ni kan läsa mer.

Hitta hem

Den första stora generationen utlandsadopterade i Sverige har nu blivit vuxna. I antologin "Hitta hem" berättar tjugo vuxna adopterade från Korea med egna ord om sina upplevelser och erfarenheter, alla unika och individuella.

Här finns berättelser om identitet, om sökande, om svårigheter och glädjeämnen. Om att uppleva sig som svensk, kort och gott, om att leva med en känsla av utanförskap. Om att relatera till Sverige och sina svenska familjer, om återresor till Korea eller inte.

Redaktörerna Astrid Trotzig och Sofia French presenterar antologin "Hitta hem. Vuxna adopterade från Korea berättar". Ni får en möjlighet att diskutera den tillsammans med dem över en kopp kaffe och en smörgås. Ange adress i din anmälan så skickar vi dig antologin, kostnadsfritt, så att du hinner titta i den innan träffen.

Tid och plats 28 september kl 18.00-20.00 på Spira, Skånegatan 75, Stockholm. Anmälan senast den 15 augusti till: adopterad@stockholm.se

Kostnadsfritt! Varmt välkomna!

Adoptions- och återbesöksresor - kontakta oss på KinareSOR!

Vi har mycket lång erfarenhet av adoptions- och återbesöksresor till provinser runt om i Kina. Såväl gruppresor som resor för bara en eller några familjer.

Välkommen att kontakta oss för ett reseförslag!

**KINA
RESOR**
Telefon 08-545 95 200
www.kinareSOR.se

Tre böcker för de minsta

Sivart Förlag har givit ut tre barnböcker skrivna av Mi Karlsson Bergkvist. Hon är själv adopterad från Korea i början av 1970-talet och har tillsammans med sin make adopterat sonen Simon, också han från Korea.

TEKLA TIGER OCH JAG-BOKEN tar upp frågan om adoption och hur det är att vara adopterad. När Tekla och hennes kompisar på förskolan ska presentera sina JAG-böcker så upptäcker kompisarna att Teklas mamma och pappa inte ser ut som Tekla.

AMANDA OCH BLÅBÄRSÄLGEN beskriver hur arg Amanda blir när hon inte får följa med pappa på älgjakten. I ett vidare perspektiv belyser den hur man kan tackla den kompromisslösa ilskan hos ett förskolebarn.

AMANDA OCH FÅGELBADET belyser frågan om hur man förklarar döden och allt vad det medför för barn.

Ytterligare information finns på www.sivart.se

Om adoption ur ett föräldraperspektiv

”Nu finns nästan ingen asfalt kvar, bara fläckvis, i övrigt är det bara stenar, grus och sand. Vi ser inte särskilt långt framför oss, bara helljusets strålkran. Det man ser i det ljuset är höga torra risbuskar på båda sidor om vägen sedan är det mörker, mörker och åter mörker runt ljuskäglan.”

”Resan till mina barn” sträcker sig över nästan trettio år och är både en dramatisk och spännande skildring över hisnande resor, möten, skratt och gråt och en reflekterande och förklarande beskrivning av teorier och skeenden som är centrala för varje människas överlevnad och förutsättningar i sitt liv.

Ramen för berättelsen är en reseberättelse om barnlöshet, om att få barn, att få dem att bli ”hela” människor och knyta ihop sitt liv. Resan är dramatisk men full av tillförsikt och värme. Boken vänder sig till alla som vill ta del av en berörande och berikande berättelse. Den riktar sig naturligt till alla intresserade av adoptionsfrågor – personer som står inför att adoptera, adoptivföräldrar, adoptivbarn, psykoterapeuter, personal i psykiatri och inom familjeomsorgen samt de som arbetar med adoption.

Christel Segander är idag verksam som gestaltterapeut, coach och organisationskonsult. Hon har sedan 70-talet haft ett genuint intresse för människans livsvillkor som fört henne vidare i de yrkesval hon gjort i livet.

Boken Resan till mina barn beställs på www.litenupplaga.se/740 eller direkt från Lotsudden, info@lotsudden.se där du också kan få kontakt med författaren.

En bok man inte vill lägga ifrån sig

Elisabeth Cleve berättar om arbetet med fyra barn som upplevt svåra trauman. Hon beskriver tre korttidsterapier med barn; Malte som har utsatts för sexuella övergrepp, Ronja som förlorade sin mamma då hon var liten och Olga som är adopterad från Ryssland.

I arbetet med Olga berättar Elisabeth Cleve utifrån handledarens perspektiv. Olga känner sig sekunda och får andra att känna likadant.

Den fjärde berättelsen handlar om Ali som genomgår en psykologisk undersökning vilken visar att han påverkas av sin mammas trauma. Barnen behöver hjälp att bearbeta känslor och reaktioner som försvårar deras utveckling.

Boken rekommenderas varmt. Det är något i Cleves sätt att skriva som gör att man ogärna vill lägga ifrån sig boken när man väl öppnat den. Precis som i ”En stor och en liten borta”, en annan av Cleves böcker, väcks nyfikenheten kring barnens historia, och hur man kan göra det bättre för dem utifrån de möjligheter som finns nu. Så läs den!

Boken går att beställa från www.enigma.se/cleve

Heléne Mohlin

Den 26 mars anordnade Adoptivfamiljers förening Skåne Nordväst en föreläsning där två adopterade berättade om sina resor till sina biologiska familjer och till födelselandet. Det var då frågan dök upp ...

Vad är det du söker?

Båda föreläsarna Rico Andersson och Justecia Truedsson ansåg att det är viktigt att vara välförberedd inför en återresa och att man ska försöka besvara frågan innan man ger sig av.

Rico Andersson, adopterad från Tyskland på sextiotalet, berättade personligt om sin väg fram till att söka efter sin biologiska familj. Sökandet blev inte aktivt förrän i vuxen ålder i samband med en tragedi i familjen.

Hans tankar för till den biologiska mamman och hur hon måste ha sett honom som ett förlorat barn. Han beslutade sig för att göra ett försök att hitta modern och blev förvånad över hur enkelt det var att lokalisera henne. Detta gjorde att han tvekade en smula innan han beslutade sig för att ta kontakt.

Vad skulle han finna, och vad det var han sökte egentligen? Rico valde att skriva ett brev till sin biologiska mamma där han berättade vem han var, var han bodde, hur han hade det och att han inte hade några förväntningar på henne överhuvudtaget.

Viktigast för honom var att berätta att han hade haft ett bra liv hittills och att han hade förståelse för de beslut hon hade varit tvungen att fatta. Han lämnade dock en dörr på glänt i brevet, för att ge henne en möjlighet att välja att ta kontakt.

UNDER SAMMA EFTERMIDDAG berättade Justecia Truedsson om sitt livs historia och om hur hon vid sexton års ålder valde att göra en återresa till Zambia för att bland annat återse sin biologiska familj. Eftersom hon levde i Zambia med sin adoptivmamma under en period hade hon tydliga barndomsminnen från landet.

Justecia möttes dock av ett annat land än det hon kom ihåg och hade sett ur ett barns ögon. Hon fick under sin resa uppleva en annan verklighet av landet som

Justecia

i mångt och mycket var ganska omvälvande.

Både Rico och Justecia betonade hur viktigt det är då man funderar på återresor att vara medveten om vad det är man söker innan man ger sig av. Vilka förväntningar har man? Är det ett avslut man är ute efter eller en fortsättning på något?

Justecia påpekade också att det finns två verkligheter, din egen men också den som återfinns i ursprungslandet. Hur ser man på adoption där? Vad förväntar man sig av varandra?

VAD FANN RICO OCH JUSTECIA i sitt sökande? Rico fick bekräftat att han varit det förlorade barnet för sin biologiska mamma, ett avslutat kapitel i hennes liv fram tills att Rico tog kontakt. Men hans biologiska mamma valde att öppna den igenslagna boken och skriva ett kapi-

tel till i boken. Justecia återfann sin biologiska familj och deras verklighet. Hon kan känna igen sig i sina biologiska syskon, både utseende och personlighet.

Både Justecia och Rico har idag fortsatt kontakt med sina biologiska familjer. Relationen till den biologiska familjen är inte den samma som till den riktiga familjen, familjen de vuxit upp med.

Båda har upplevt ett starkt stöd hemifrån då de valt att söka sina biologiska familjer och känner att detta styrkt dem. Henrietta Godolakis

Rico

Fråga mig. Sara Larsson tog emot frågor om anknytning.

Temadag om särskilda behov

Den 19 mars träffades ett stort gäng adoptionsintresserade på Nya varvet i Göteborg för en temadag om barn med särskilda behov.

Bland åhörarna fanns såväl hemutredare som par som funderar på adoption och inte har skickat paper till något land ännu, väntande familjer och en liten grupp som redan fått barnbesked om ett barn med särskilda behov.

Loredana Colque och Eva Turner från FFIA berättade om hur FFIA:s olika samarbetskontakter sköter handläggningen av barn med särskilda behov. Efter det informerade läkare Magnus Eknefelt om olika särskilda behov så som klumpfot, vattenskalle, microti, LKG och andra förekommande diagnoser. Det fanns tid för frågor och funderingar.

Senare under dagen höll personal från Sahlgrenska en positiv och bra information om behandling av LKG och en pappa berättade och visade bilder om hur det gick till när de hämtade sin fyraårige son från Kina. Hans berättelse om deras charmige lille son fängade publiken så att den lille gossens särskilda behov kom helt i skymundan!

I pauserna fanns möjlighet att ställa frågor till såväl läkare som FFIA:s personal och föräldrar som adopterat barn med olika särskilda behov.

Allt som allt var det en informativ, positiv och trevlig dag som förhoppningsvis gav svar på många av de funderingar man kan ha när man står inför valet att adoptera ett barn med särskilda behov.

En liknande temadag kommer att äga rum i Sollentuna lördagen den 17 september. Håll utkik i Nyhetsbrevet och i vår kalender på www.ffa.se för anmälan och mer information.

Maria Säaw

Utredarträffar i maj

I maj arrangerades två utredarträffar – i Västerås och Luleå – där Myndigheten för internationella adoptionsfrågor, MIA samt adoptionsorganisationerna informerade om adoptionsläget i världen, barn med särskilda behov, diskussion kring utredningar, uppföljning, råd och stöd etc. Närmast på tur är Kävlinge i Skåne den 13 september. Är du utredare och önskar en träff så hör av dig till Marie Alm (marie.alm@mia.eu) så berättar hon mer om hur ni kan gå vidare och arrangera en sådan sammankomst.

Helene Mohlin

Familj som planerar återresa sökes

Lilla Aktuellt, SVT, letar efter en adopterad kille eller tjej i åldern 8-13 år som i höst planerar att resa tillbaka till landet han eller hon kommer ifrån. Detta för ett längre reportage i Barnkanalen (SVTB).

Resans syfte behöver inte vara att söka upp sin biologiska familj, man kanske endast är nyfiken på landet i fråga och vill se barnhemmet eller området där man växte upp.

Upplägg och vinkel kommer vi självfallet överens om tillsammans.

Hör av er till mig så berättar jag mer! Maila: andrea.hokerberg@svt.se eller ring: 08-784 74 27.

Ska bli spännande att höra från er!

Hälsningar Andrea Hökerberg
programledare på Lilla Aktuellt

KALENDARIUM

- **4 augusti Göteborg och 6 augusti Stockholm**
Familjeträff med Anju Roy från Kolkata
- **1 september**
Manusstopp för Vi Adoptivfamiljer nr 3 2011
- **3 september Göteborg ca 12-16**
En dag i Colombias tecken
- **17 september**
Sollentuna
Temadag om särskilda behov
- **28 september Stockholm kl 18-20**
Diskussion med författarna till antologin Hitta hem
- **8 oktober Göteborg samt 22 oktober Stockholm**
Färgblind eller färgglad. Seminarier med Hanna Wallensten

Medlemssekreterare
Kaisa Hammar
kaisa.hammar@ffia.se
tel 031-704 60 93

Medlemssidan

Ny chans för Kolkatafamiljer

Tyvärr kom familjen Roy inte iväg som det var tänkt och Kolkataträffen som planerats i maj blev inställd. Det var tråkigt för alla inblandade och extra tråkigt för dem som redan hunnit köpa eller boka biljetter för att resa och träffa vår kontakt Mrs Madhumita "Anju" Roy i Stockholm.

En ny familjeträff är inbokad den 4 augusti i Göteborg och 6 augusti i Stockholmsområdet. Vi hoppas att så många som möjligt har möjlighet att komma då i stället. Mer information Katrine Fundin, kakan@tyfon.com

Läs mer på www.ffia.se under Kalender.

Colombiaträff i Göteborg

Vi har samarbetat med ICBF i Colombia i drygt 10 år och under dessa år förmedlat över 60 adoptioner. Det tycker vi är värt att uppmärksamma med en dag i Colombias tecken.

Lördagen den 3 september kommer vi att samla våra medlemsfamiljer och familjer med ansökan i landet. Även de som bara funderar på att adoptera från Colombia är varmt välkomna. Programmet är ännu inte klart men vi planerar att ha träffen i Göteborg cirka kl 12-16 och det kommer bland annat att vara en familj som berättar om sin resa. Från FFIA tänkte vi berätta mer om det sociala arbetet i barnfrågor som bedrivs i Colombia

Vi ska också försöka få in en berättelse om någon återresa till Colombia och några aktiviteter för barnen förstås. Programmet kommer att vara klart inom ett par veckor så läs mer på www.ffia.se under Kalender. Som colombiafamilj och medlem kommer du också att få en särskild inbjudan med posten.

Pärlor för familjeträffar

Sommartid är inte bara semestertid utan också tid för att umgås i sin familjegrupp. Många grupper har säkert redan träffats och andra väntar på att få åka på årets träff.

Under åren som gått har många hört av sig med tips på bra platser för familjeträffar. Vi behöver ständigt uppdatera listan! Kanske ni i er grupp hittat en riktig "pärla". Kontakta mig i så fall och berätta! Tanken med listan är att vi ska kunna hjälpa till att finna bra, prisvärda och barnvänliga platser. Hör av er om ni behöver hjälp med att hitta en plats för nästa års träff.

Glöm heller inte att skicka in foton med text från era familjeträffar till vår tidning!

Kaisa Hammar

www.ffia.se

familj

Dop i Indiendress

I slutet av mars i år kom vi hem med Olle från Kolkata. I maj firades dop i Kärlekens Kyrka.

Familjen Eklöf, Halmstad

Dop i Kinaklänning

Essie Sandström, nu 2,5 år, döptes i hemmet den 18 sept 2010. Hon var mycket stolt över sin vackra Kina-klänning (inhandlad vid kinesiska muren) och hårspännen med blommor (inhandlade på Maxi...)

Sylvia Sandström och Niclas Nordström

Hunanflickorna

Första helgen i juni träffades vi för fjärde året med våra Hunan-flickor med syskon, detta året på Salsåkers herrgård på Höga Kusten. Vi fick flickorna i mars -07 och de har hunnit bli sex år nästan allihop. Vi hade en underbar helg tillsammans, både barn och vuxna med mycket skratt och glädje.

Ann-Sofie Rudström

Midsommar med Alice

Här kommer en midsommarbild på vår lilla böna Alice, då cirka 1,5 år (född nov -08). Alice kommer från Chongqing i Kina och vi fick varandra i oktober 2009.

Hälsningar familjen Laurin, Gränna

